

Понављање је мајка знања, тако су нас учили у школи. Изгледа да то вреди док сте живи. Јер господин Милан Пајевић поручио нам је ових дана како ми у Србији заправо и не знамо шта је то НАТО и да нас око улоге и задатака НАТО-а треба едуковати. Другим речима, да смо НАТО необразовани, и да због наше будућности и страних инвестиција, које заобилазе Србију пошто још нисмо ушли у НАТО, треба стално да учимо о НАТО-у. Познато је да стране инвестиције хрле тамо где је безбедно, а безбедно је тамо где је НАТО. Па су зато Кина и Русија државе са највећим приливом страних инвестиција.

Дакле, одем ја на ту конференцију о Србији, западном Балкану и НАТО-у, конференцију под насловом „Еволуција, солуција, лекције научене, лекције које тек треба научити“. Да видим шта још треба да научим. Има да научимо ми који не знамо. Амбијент за учење „Аеро клуб“ у Београду, на столовима обиље пропагандног материјала, организатори Центар за евроатлантске студије и НВО „Фрактал“, конференцију подржали НАТО и Балкански фонд за демократију, а ту је и свеприсутни „Маршал центар“ из Немачке. Недостаје само маршалова школа из Кумровца. Занимљив списак учесника, како кажу панелиста, јер имамо панел један, панел два, све до панела пет. Панел два се завршава дебатом о дешавањима у оквиру Београдске недеље безбедности. Нисам знао да постоји и Београдска недеља безбедности.

Како се неки најављени панелисти нису појавили, директорка Центра за евроатлантске студије Јелена Милић одмах ми је предложила да будем панелиста. Била је љубазна, заправо предивна, у елегантној црној сукњи и белој кошуљи могла је да отвори и брифинг у Пентагону, а не „Лекције научене, лекције које тек треба научити“. Скрушено ми је саопштила да ову конференцију о лекцијама и уопште ову нову офанзиву НАТО-а на нас непросвећене нико није финансијски подржао. Жао ми је због тога. Односно није ми јасно како неки у овој земљи лепо живе од безбедности, па чак намеравају и да је извозе, а други који се баве истим послом пате се и морају да организују овакве конференције. Можда објашњење треба потражити у „Заједничкој анализи односа Србије и НАТО“, тексту одштампаном на крају прегледа „Лекције научене, лекције које тек треба научити“. Тамо пише да се „питање суштинских односа Србије и НАТО не може даље одлагати, да међународно непризната војна неутралност Србије, сарадња у оквиру НАТО пројекта Партнерство за мир и развојне фазе заједничке европске безбедносне и одбрамбене политике, која се однедавно спомиње као задовољавајућа мера безбедносних интеграција Србије, ни појединачно ни у комбинацији не

представљају безбедносну платформу, да стручна, политичка и шира јавност Србије мора обратити већу пажњу на актуелне теме које су изузетно битне за квалитетно разматрање односа Србије и НАТО, попут процеса припрема НАТО за идући самит који ће се у новембру одржати у Лисабону, а на којем ће се усвојити и нови стратешки концепт НАТО-а". Дакле, лекција коју тек треба да научимо јесте нови стратешки концепт НАТО-а.

Читам даље материјал конференције где се напада Министарство одбране Србије поводом реформе система безбедности. Дословце пише да „комбинација ових околности за последицу има опасну маргинализацију и инструментализацију реформе система безбедности и безбедносне и одбрамбене политике Србије”, да „стручњаци процењују да су стратешка документа о безбедносној и одбрамбеној политици Србије, усвојена крајем 2009, иако у њима има позитивних новина, плод лоших компромиса, са доста пропуста и анахроних решења”.

Још једном погледам листу панелиста. Да није међу њима неко од тих стручњака који дају такве оцене? Четири страна амбасадора, публициста из Хрватске, „старији истраживач” из Македоније, председавајућа једне НВО са Космета. Недостаје само бивши шеф полицијске станице у Сувој Реци. Јер и он је завршио „Маршал центар”.

О да, ту је био и мој стари познаник Луис Сел, радио је у предвечерје распада СФРЈ као други секретар амбасаде САД у Београду, односно као шеф станице ЦИА за Балкан. Позвао ме је на ручак у пролеће 1991. Лепо смо се испричали о свему. Касније је Сел отишао да буде први секретар амбасаде САД у Москви. Где год је мој познаник службовао, тамо су се државе распале. Сада је професор на Универзитету Мејн. Обрадовао се када ме је видео на конференцији о лекцијама. Нисмо се видели скоро 20 година.

Видео-линк са Џејми Шејом нисам стигао да одгледам. Сетио сам се одмах „Викиликса”. О томе на конференцији нико ни реч.

(Политика)